

“APĂRAREA TEȘU”

În *Ziua* din 8 octombrie 2005 a apărut un articol de Teșu Solomonovici despre “Marele jaf sionist”. Textul nu aduce nimic nou, ba chiar năclăiește ce se știa despre controversatul eveniment din 1959. Eforturile jurnalistului telaviviot de a-și apăra comunitatea de “calomnii”, de “manipulări antisemite” - provocate, pare-se de filmul documentar semnat de Alexandru Solomon - s-au dovedit și de data aceasta contraproductive. Folosind “informații” din sursă securistă (toți cei implicați fuseseră/erau în continuare securiști), încercând să le dea o interpretare favorabilă comunității evreiești în general, în special acuzaților (oricum: justificabilă), Teșu Solomonovici a reușit “performanța” de a-i lăsa așa, vinovați, după teza Securității.

Parafrazînd un blestem de Arghezi, aș putea spune:

«Filmdocumenta-te-ar Al. Solomon, apăra-te-ar Teșu Solomonovici (și, ca supliment: pupa-te-ar Elie Wiesel)! - cu astfel de apărători, ce nevoie de firoși antisemiți cu cuțitu-n dinți?»

În mod necesar “afacerea” - atacarea și jefuirea unui furgon al Băncii Naționale - ascunde ceva peste măsură de misterios-murdar, dacă nimeni dintre evrei nu-i divulgă taina.

Eu, de dinafară (am aflat doar aici, în exil de ceva-cumva-cândva de la Virgil Ierunca, el îl cunoscuse la București, îl reîntâlnise la Paris pe “revoluționarul” trotkist Sașa Mușat, altfel notoriu spion sovietic), am știre de vreo trei variante, una dinspre un *goi*, Neagu Cosma, acest Pelin Bis, deci ne-demn de încredere. Celelalte două : una morfolită, îngălată aparține lui Ed. Reichman - nu cea din “romanul de ficțiune **Denunțatorul**” (sic), ci din interviul dat revistei 22 acum vreun an. În fine, a treia, vine dinspre realizatorul filmului documentar.

Numele sub care se prezentase Alexandru Solomon la telefon nu-mi spunea nimic, însă purtătorul, cu tenacitate, insistase: voia musai să “vorbit” despre Europa liberă - despre care eu în ruptul capului nu voiam să vorbesc! Venind la mine, pe dată a schimbat vorba: m-a întrebat ce știu despre “Jaful de la Giulești”. Plictisit, ba chiar enervat, i-am răspuns că nu cunosc decât elucubrațiile lui Ed. Reichman (îl cunoaște?, desigur) - pe care nu dau o ceapă degerată. Nu-mi mai aduc aminte dacă i-am vorbit de rău proiectul lui Reichman de a face un film după “romanul de ficțiune”. Și nu țin minte dacă vizitatorul mi-a spus ca el face un documentar după scenariul lui Reichman sau după unul al său. Eram într-o proastă stare a sănătății trupale și sufletale, presupun

că am fost destul de dezagreabil cu vizitatorul (și mă pricep, nu trebuie să mă jur) - însă am reținut următorul "amănunt":

Căpitanul Enoiu (avea acest grad în 1956-57, când ne măcelărise pe noi, studenții ungariști; în 1959 va fi fost maior sau colonel), el fusese "preparatorul", regizorul filmului de-uz-intern pe care arestații fuseseră obligați să-l interpreteze - și care, după 1990 a stârnit o furtună de proteste din partea evreilor, cu atât mai vehemente, cu cât protestatarii, ei înșiși securiști cu grad mare, își păstrau obiceiurile de acuzatori-fără-probe, nu de investigatori; și desigur zgomotoase acuzații de... antisemitism (se putea rata o asemenea ocazie? Nu!). Mai mult decât atât: A. Solomon stătuse de vorbă cu însuși Enoiu, de curând (în 2004)!

Enoiu-de-la-Interne... Doar că era mult mai voinic decât Pleșiță, altfel leit frați-criminali; ciobani de-ai noștri, din popor, mioritici autentici, din moși-strămoși, nu "alogeni" ca alenaționalitiștii "din conducerea superioară". Enoiu : din Mușeteștii Gorjului, Pleșiță din Ceparii Argeșului (însă după nume, "oltean" din Țara Oltului ardelean(ă): în zona Comana de Jos, Cuciulata, Fântâna există un deal: Pleșița). Pentru Enoiu eu fusesem mizilic, luat din mers, între două "cazuri serioase"; am avut o singură "întâlnire" cu el (și mi-a rupt trei coaste - nu patru?, nu cinci?: avea un pumn cât capul lui de hidrocefal - și ce *caligrafie*, în sensul originar avea, bestia!), însă știu ce au pățimit, îndelung, Ivasiuc de la Medicină, Florin Caba de la Drept (căruia, îi zmulsese părul de pe cap, la nouă luni după... tratament, fiind tot chel); Ștefan Negrea (pe acesta îl bătuse în cap în cap, în cap, numai în cap - «Studentul de la cap se-mpute! La cap, la cap, să nu mai gândească!» - întâi cu un scaun, apoi cu un picior de scaun, lăsându-l neom; nebun, bietul Negrea, colegul meu de la Filologie se spânzurase la orizontală, la Gherla, cu câteva săptămâni înainte de termenul de liberare); pe Marcel Petrișor, pe Grama, pe Marin Cocioran îi martirizase Enoiu cu nesfârșită plăcere...

Spusele lui A. Solomon mă trimiseseră cu tot cu... memoria afectivă în altă parte:

Mult după liberare (prin 1967-68), binișor după ce re-devenisem re-studenți, Marcel, cu care mă întâlneam frecvent și la facultate și la mine, în cămăruța de la anticarul Sterescu, ba chiar o dată fusesem amestecat în... re-re-arestarea lui (dar și în re-re-liberarea lui...), pentru "re-activități re-legionare", mi-a povestit în stilul său inimitabil, cum, așteptând la coadă la pâine, careva i-a ars o cumplită palmă-de-prietenie pe umăr (fie vorba între noi: acesta fiind și stilul lui Marcel). Era Enoiu - care l-a întrebat, tare:

«Ce mai faci, bă banditul?»

La care Marcel a răspuns pe dată, zâmbind (și mi-a arătat cum) că bine-face, cumpără-pâine, mulțumește de întrebare - nu mai țin minte dacă adăugase și «să-trăiți»-ul reglementar. Răspunsul mă șocase, i-o spusese. El a ridicat din umeri, a început să râdă (râsul-de-spaimă al lui Marcel...), apoi mi-a spus că "relațiile" nu s-au oprit la întâlnirea de la brutărie: într-o zi, aflându-se în casa noii sale prietene, a intrat... Enoiu!

«Ce mai faci, bă banditul? Ai venit în vizită la...?»

Nu am reținut dacă "noua relație" a lui Petrișor era nepoată sau fiică a lui Enoiu. Însă am înțeles - Marcel mi-a spus: el, "banditul" continua să o viziteze pe femeia aceea, uneori apărea Enoiu - ei, bărbații stăteau de vorbă... Să-l fi întrebat: «Despre ce stați voi de vorbă?» Înțelesesem, fără să fi trecut prin "aceea": Petrișor fusese atât de torturat, atât de mult timp, încât... nu era necesar să-l fi citit pe Dostoievski, pentru a accepta inacceptabilul. Prin 1992 am citit în presa literară un "dialog" în care Gheorghe Crăciun, directorul Aiudului din perioada reeducării legionarilor (sub bagheta vigilentă a deținutului Valeriu Anania, viitorul Bartolomeu al Clujului), ca să-și "convingă" camarazii (și bestia de Crăciun fusese legionar - dar ce securist exemplar devenise!) că el se purtase "prietenește" (!) cu deținuții, cita din dedicația scrise de "domnul profesor Marcel Petrișor" pe o carte a sa în care era vorba de prețuire, recunoștință...

Astfel am înțeles: era cu totul posibil ca bandiții-evreisioniști să asculte (de bună-voie, cum altfel) indicațiile-prețioase date de Gheorghe Enoiu, măcelarul-anchetatorul lor - așa cum, înainte ascultaseră și bandiții-*goi*-legionari...

Nu am mai cerut amănunte lui Al. Solomon - despre scenariul său (intuiam că are să fie un ghiveci), despre Enoiu... Îl întrebam, totuși, dacă "Radu Ioanid" este fiul unuia dintre "Ioanizii" executați în lotul acela - el mi-a răspuns: «Nu» și a rămas tăcut ca un rabin când l-am întrebat cum îl cheamă cu adevărat pe R. Ioanid: Leibovici? Herșcovici? Lazarovici? - Ioanidovici nefiind, până la proba contrarie, nume iudeu.

Înapoi, la articolul-"apărare" al lui T. Solomovici. Voi cita atât de copios din el, nu pentru "informațiile" furnizate (toate îmi erau cunoscute), ci pentru... ceea ce voi explica la urmă:

Totuși, totuși: limba Teșului adevăr grăiește - fără să-și dea seama (cu italice voi sublinia ceea ce mi se pare demn de ținut minte, între croșete - []: observațiile, completările mele):

"Organele de militie au fost date de-o parte și cercetarea (...) [ancheta] a fost asumată de Securitate. *La 17 septembrie 1959*, principalele personaje (...) erau arestate:

"1. *Alexandru Ioanid (Herman Leibovici)* [vezi mai departe

contradicția - n. m.], *fost locotenent-colonel de militie și șef al Direcției Militiei Judiciare pe țară*, membru de partid, (născut la 17 noiembrie 1920). Casătorit, o vreme, cu sora soției lui Al. Draghici, ministrul de interne.

"2. Paul Ioanid, (Paul Leibovici), inginer, profesor universitar, cu *studii de doctorat la Moscova* [unde în altă parte?], *șef de catedra la Academia Militară*, membru de partid, născut la 24 martie 1923).

"3. Igor Seviianu, (Igor Herscovici), *inginer aviator, fost locotenent de militie până în anul 1951*, membru de partid (născut la 31 octombrie 1924).

"4. Sasa Musat (Abrasa-Sasa Glanzstein), *profesor universitar de istorie, (născut la 26 august 1924), activist al Cabinetului Orasenesc de Partid, var cu Florica, soția lui Emil Bodnarus*.

"5. Monica Seviianu, născută Alfandari, fosta Abraham după primul sot, de profesie ziarista, (născută la 11 iunie 1923).

"6. Haralambie Obedeianu, (Harry Lazarovici), (născut la 19 septembrie 1928). *Până în anul 1956 a fost ofițer la MAI, redactor la "Scanteia", apoi, până la 1 ianuarie 1959, decan al Facultății de Ziaristică la Academia "Stefan Gheorghiu", membru de partid*.

"(...) au mai fost arestate încă 17 persoane, socotite "complici și favorizatori", aproape toți de origine evreiască: Anita Ioanid, Nora Einhorn-Obedeianu, Zigmund Stahl, Michael Seviianu-Hersovici, Janina Nenberger, Isac Feins, Iosif Glanzstein, David Leibovici-Ionascu, Ita Alfandari, Itic Rosenberg, Pierette Seviianu, etc. (...)

"Principalul organizator al jafului (...) a fost colonelul de miliție, trecut în rezervă, *Ioanid Alexandru, zis Lica, pe numele lui adevărat Grumberg*. [ceva mai sus era: Leibovici - dar așa se întâmplă când îți schimbi numele mai des decât ciorapii] (...) *toți evreii care au intrat în miliție și în general în Ministerul de Interne erau "sfătuiți" să-și schimbe numele, romanizându-l [sfătuiți?; cine îi sfătuia?, un goi sau tot un evreu?]. Tatal lui Ioanid Alexandru, bătrânul Grumberg, avea pe strada Izvor, colț cu Alexandru Odobescu, o tipografie, "Tipografia Marvan", și în afara lui Alexandru mai avea un fecior, Paul Grumberg, romanizat și el prin adoptarea numelui Ioanid. Alexandru (...) este încadrat ca civil la serviciul pasapoarte, încă de tânăr. Când s-a hotărât ca acest serviciu să treacă la Ministerul de Interne, s-a pomenit îmbrăcat în uniformă, primind gradul de locotenent major ["s-a pomenit"? Așa, fără să fi dorit-vrut?]. În urma căsătoriei cu cumnata lui Alexandru Draghici, pe atunci Ministru de Interne, căsătorit cu sora soției lui Ioanid [tot prin... "pomeneală"?], ambele surori instalate în fruntea cadrelor din C.C. al PMR, Alexandru Ioanid este trecut la IGM - Inspectoratul General al Militiei - cu gradul de capitan, ajungând într-un an colonel și... directorul Militiei Judiciare pe întreaga țară [din "pomeneală", firește].*

"*Inconjurat numai de evrei, numiți în funcții importante [subl. mea] - printre care și ajutorul său, colonelul Serban Samson, doctor în drept, subdirector al Judiciarului pe întreaga țară - colonelul Ioanid Alexandru avea puteri depline și acces nelimitat la Ministrul de*

Interne, cumnatul sau, Alexandru Draghici, la generalul Staicu Stelian, seful IGM, cat si la generalul Aurel Filip, seful Militiei Capitalei (...).

“Urmeaza o descindere *pe strada Nicolea Iorga, unde locuia Alexandru Ioanid, intr-o vila superba, fosta resedinta a ambasadorului Frantei.*[se “pomenise” ... repartizat acolo - nota mea, antisemită] (...) Marturiile fostului colonel de Militie Adrian Horascu, publicate in revista "Lumea libera" din New York, au avut un ecou neasteptat in Israel. Revista "Minimum" a lui Alexandru Mirodan, care apare la Tel Aviv, a invitat pe cei ce stiu ceva despre "memorabilul caz" petrecut la Bucuresti in 1959 sa dezvaluie adevarul. Prima reactie a venit din partea lui *Eugen Szabo, un fost colonel cu functie inalta in organigrama Securitatii.* [veche cunoștință a noastră, sub proto-numele Portnoi]: "Intamplarea face [Ioanid umbra cu “pomeneala”, Szabo cu “intâmplarea”] sa[-i] cunosc (...) [erau] oameni lipsiti de orice spirit de aventura, *cu functii importante si salarii bune, “atasati regimului”* cum se spunea pe atunci. Nimeni din cei care ii cunosteau n-a acceptat versiunea oficiala a acuzatiilor ce li se aduceau. (...) Relatarea unui oarecare fost colonel de militie Adrian Horascu, aparuta in "Lumea libera" din New York, care s-ar fi ocupat de cercetarea cazului, m-a umplut de suparare." [curat umplut!]

“M. N. din Tel Aviv, o ruda apropiata a lui H. Obedeau, a trimis si el redactiei un soi de protest (...) Simelia Calin si Rebeca Klapholtz, surorile lui Lica si Paul Ioanid l-au acuzat si ele pe fostul colonel Horascu de relatari "mincinoase si abjecte": "Totul a fost o inscenare. *Este greu de crezut ca un savant ca Paul Ioanid si un colonel de militie ca Alexandru Ioanid, seful Sectiei judiciare pe tara,* [subl. mea] care stiau prea bine care era riscul unei asemenea fapte si care erau bine situati, sa dea o asemenea lovitura. (...)

“Cetateanul israelian Paul Lupascu, fost ziarist la "Scanteia" (...) fusese coleg de redactie si prieten cu Harry Obedeau. Si el s-a simtit obligat sa "rupa tacerea": "(...) Ideea de infaptui jaful a fost a lui Igor Sevianu (Gugu), actiunea a fost determinata de faptul ca atat Igor cat si sotia sa, Monica Sevianu, nu mai aveau slujbe de multa vreme (...) (traiau impreuna cu cei doi copii din ceea ce castiga Monica din lectii (...)

“Marturiile lui Paul Lupascu si Adrian Horascu le-au infuriat pe *Nora Obedeau, sotia lui Harry Obedeau, pe Sanda, fiica acestora, si pe Rozina Baru, sora lui Harry, toate trei astazi cetatene israeli-ence.* Ele au trimis revistei "Minimum" din Tel Aviv un protest in care ii acuza pe *Lupascu si Horascu, "vechi colaboratori ai regimului comunist", daca nu chiar ai Securitatii, de dezinformare si falsificare a realitatii.* [sublinierea mea - de mirare la un evreu securist: Lupașcu - și la un presupus goi, dar și el securist : să fi fost ei “vechi colaboratori ai regimului comunist”? Doamne ferește! De cum securiștii evrei pun cizma de securist pe pământul Țării Sfinte se prefac fulgerător în anticomuniști, în mistici, în mielușei - chiar dacă îi cheamă “Lupașcu”, românizare de la : Wolf] (...)

“O marturie (...) din partea lui *Mose Grossfeld, azi cetatean israelian, fost sef al militiei judiciare al unei regiuni si adjunct al colonelului Alexandru Ioanid: Ioanid procura pasapoarte false pentru emigrarea unor evrei in Israel.* [subl -. mea] [Mi-a spus:] "Avem nevoie de bani pentru a-i ajuta pe evreii care s-au inscris pentru a emigra in Israel si au fost dati afara imediat din servicii, nu au din ce trai". In continuare mi-a spus: «Nu peste mult timp am sa mor, dar sa stii ca Ioanid a fost un evreu adevarat». Am mai vrut sa-i pun intrebari, dar el a inchis discutia; lacrimi i-au venit in ochi, am plans impreuna." *Iata intr-adevar o scena mai mult decat suprarealista, cu doi ofiteri superiori militieni evrei care varsa lacrimi, la miezul nopții, dupa o lunga sedinta de analiza a muncii, pentru cauza sionista.* [sublinierea mea, comentariul lui Teșu]

“Scrie prof. Bratescu: "S-au auzit opinii cum ca faptasi fusesera oameni cu ferme convingeri sioniste, lovitura data de ei fiind menita sa procure fonduri necesare inlesnirii emigrarilor in Israel. Ba *unii credeau ca nu am fi avut a face atunci decat cu o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmarindu-se deopotriva intimidarea intelectualitatii disidente si stimularea antisemitismului.* [subl. mea] In legatura cu acest ultim aspect, este de remarcat staruinta cu care autoritatile au tinut sa aduca la cunostinta numele «adevarate» ale participantilor la pradaciune, intrucat toti acestia purtau de mai bine de un deceniu nume mai mult sau mai putin «romanizate»...”

Nu mai continuu. Așa o lălăie Teșu kilometri și kilometri. Cu “mărturii” care... mărturisesc în favoarea bieților, nevino-vaților, imaculaților securiști evrei care “luaseră” niște lipsiți de valoare internațională bani românești. Cu bănuiele, cu acuzații de “antisemitism” - la adresa securiștilor ne-evrei, dar nu și la a securiștilor unguri și evrei rămași la/în post (ca Szabo - vezi mai departe) - încât mă întreb chiar și eu, care, totuși observasem de la Intifada sărăcirea dramatică a “vocabularului” evreilor militanți anti-palestinieni secarea cuvintelor din fondul principal al lor, Oameni ai Cărții. Mă mai trezisem în situația tragi-comică de a face pe avocatul Securității - însă aici este vorba de *adevăr*, nu de contrariul adevărului: Securitatea:

Cum de poate Brătescu - altfel persoană ponderată, neisterică - să emită luări peste arătură, scurtături analfabete, idioțenii precum: “*o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmarindu-se deopotriva intimidarea intelectualitatii disidente si stimularea antisemitismului.*”?

Întrebări - legitime:

1. Care “intelectualitate disidentă” - în 1959? Mai întâi termenul “disidență” nu circula atunci, abia după 1965 s-a făcut cunoscut - și avea o conotație batjocoritoare, oricum, degradantă la români, trimițând la oamenii politici care “trădaseră” partidul-

mamă și creaseră altele: Gh. Brătianu, Anton Alexandrescu. Apoi - făcînd trei pași îndărăt: în 1956, în primăvară, fusese simțit - și cum ! - "Spiritul Genevei" care pe mulți deținuți politici avînd condamnări mari îi scosese din închisoare. Însă după Revoluția Maghiară (din octombrie - care, vorba mea: începuse în august, la... Poznan), șurubul fusese re-strâns, liberații re-arestați, teroarea întinzîndu-se în tot Lagărul Sovietic. În România nimeni nu mai mișca un deget - și nu a mișcat vreme de peste un cincinal: studenții ne-arestați în 1956 fuseseră supuși teroarei cumplite a "campaniei exmatriculărilor" (în care Ion Iliescu și purtătorul său de servietă, turnătorul Ed. Reichman jucaseră un rol ne-neglijabil); adulții: cei rămași ne-arestați (sau ne-re-arestați) tremurau din toate balamalele curajului lor, se făcuseră mici-mici, de să nu-i observe nici măcar nevestele. 1957, 1958, 1959, 1960 : ani teribili, de mai ales că re-începuse colectivizarea (condusă de tovarășul Ceaușescu și de a sa tovarășă de viață și de activitate pe linie) care băgase în închisori sute, mii de țărani "nelămuriți" sau "ieșiți", iar satele-noi din Bărăgan fuseseră repopulate cu familiile "bandiților". La care "intelectualitate disidentă" - în acea perioadă - face trimitere Brătescu?;

2. Despre ce fel de "stimulare a antisemitismului" vorbește același, în deplină neștire, în perfectă necunoștință de cauză?

Aici ar fi două "ramuri" ale întrebării:

a) când vorbise de "intelectualitate disidentă" îi avusese în vedere doar pe intelectualii evrei din România? Pe cine anume? Pe, de-o pildă Cosașu?; pe Jar, de-o pildă? Dacă da, cum anume, prin care fapte anticomuniste se manifestaseră acești pre-disidenți? Ce anume comiseseră ei "dușmănos" și cum, cu-cât fuseseră pedepsiți: intraseră în închisoare (bine: doar în anchetă) - pentru câte minute ?;

b) ce era *doar antisemit* în acțiunea Securității din 1959? Prin cine se manifesta "antisemitismul" Securității? Vrea să spună Brătescu: în acel moment *toți* evreii fuseseră îndepărtați din "organe", iar ne-evreii (din Securitate) își dăduseră frâu liber antisemitismului genetic?

Minciună sfruntată. Să fie întrebat (de dincoace de mormânt) monstrul Pintilie-Pantiușa, omul Anei Pauker, activ în 1959, cu tot cu Ana Toma (Grossman) - întâmplător, în 11 septembrie 1958 semna decizia Nr. 15.157 prin care mi se fixa - mie, deținutului - domiciliu obligatoriu, de 36 luni, semnată: "Adjunct al Ministrului Afacerilor Interne, General-locotenent Pintilie Gheorghe", vezi documentul de la pagina 283 a volumului meu *Culoarea Curcubeului*, Polirom 2005; să fie chestionat criminalul Nikolski-Grünberg: mai era el în activitate, în momentul 1959?

Ba bine că nu! Nu este exclus ca evreul Grünberg-Nikolski să fi fost, în anchetă, mai fără milă (sic) cu Leibovici, cu Herșcovici, cu Lazarovici chiar decât un casap *goi*, ca Enoiu - pentru a-da-dovadă-devotamentala... Să fie întrebați - în Israel, unde s-au stabilit după ce au făcut tot răul posibil în România - creaturi de coșmar ca Sigismund/Zigi Breiner (Beiner, Bayner), adolescentul ucigaș de soldați români în retragere, la Cernăuți în plină stradă, la 28 iunie 1940; colegul său "Gruia" (Grünberg), cu Bainer formînd un bestial cuplu de torționari la Securitatea din Cluj, martirizatori ai deținuților răsculați la Gherla în iulie 1958! Să răspundă la adevăratele întrebări viteazul macabeu "Eugen Szabo", care se exprimă ca martor - martor a ce?; martor al cui? Ca acuzator - acuză Securitatea de "manipulare antisemită"? - dar ce făcea el, mă rog frumos, în Securitate, în chiar momentul "manipulării"? Tăcea și executa ordinele de... manipulare antisemită... Un securist pensionar în Israel (à propos: cine plătește pensiile grase ale securiștilor translați pe malul Mediteranei: statul român - pentru care faptă patriotică... românească?, Israelul - pentru care servicii de neprețuit aduse cauzei sionismului mondial?) rămâne pentru totdeauna ce a fost în România: *un criminal* (ca supliment: un *mincinos structural*, deci nu are dreptul de a se propune martor al apărării altui securist criminal, chiar dacă, ajuns în Israel a început a face pe... anticomunistul, pe antisecuristul, acuzîndu-i pe foștii săi tovarăși de șaibă - însă numai *goi* - de crime...).

Sufocat de indignare Brătescu arată cu degetul condamabila "deconspirare a numelor adevărate" ale securiștilor evrei? Ei da, ei și? Nu au mai "lucrat", cu devotament-avânt sovietic, împotriva românilor?; nu au mai primit salariile monstruos de mari pentru treaba lor de latrinari (în traducere poporană: căcănari), de hingheri, de călai și de trădători ai României? Ei, da, fuseseră înlocuiți în Aparat cu *goi*-ii pe care ei, instructori ai NKVD-ului îi formaseră - nu? La ce alte persecuții-antisemite mai fuseseră supuși? A, da: suferiseră bieții evrei securiști de pe urma "deconspirării numelor"? De ce - dacă așa îi chema? Li se făcuse brusc rușine de numele lor adevărate? Aveau senzația că sunt, nu doar... deconspirați, ci și demascați? Cum ar veni: dezbrăcinați-dezbrăcați? Fuseseră ei duși în Piața Mare, unde li se confiscaseră izmenele tricolore românești, de rămăseseră în puța goală, ca la începuturi, de la mamele lor? Ei și? Care le era suferința? Care era persecuția ("rasistă")? În ce constă "antisemitismul"? În faptul că li se rostise numele originar? Dar asta ar fi însemnat că toți evreii care purtaseră până atunci nume (supranume, pseudonume) românești "lucraseră" exclusiv în agenții de

spionaj, unde secretul identității este mama sănătății! Da de unde! Balaurul *Aparat de Stat și de Partid* rotase cadrele, adusese în prima linie a luptei împotriva poporului român trupe noi, elemente proaspete (care să cunoască terenul, doar erau băștinași, fii, nepoți, frați, cumnați ai "bandiților" ce trebuiau lichidați) - nu modificase întru nimic legea secretului asupra crimelor sale, ale Organului, deci și ale fiecărui "lucrător" în parte: evreu, ungar, bulgar, ucrainean, român.

Apoi: ce li se întâmplase, mă rog frumos, securiștilor evrei după "îndepărtarea" lor din Securitate?: fuseseră ei și alungați din casele confiscate proprietarilor români, cei dați afară, aruncați în stradă de ei înșiși, "îvingătorii" veniți pe tancurile sovietice și în care se instalaseră în numele lui Stalin și al Armatei Roșii liberatoare?; rămăseseră și muritori de foame doar din pricină că li se spusese - în circuit închis, de uz intern, ca în filmul regizat de Enoiu - pe nume, nu pe... unul din pseudonumele sub care ne hăituiseră, ne călăriseră, ne terorizaseră, ne jupuiseră la propriu și la figurat un deceniu și jumătate?; le fuseseră dați afară din școli, din universități copiii, nepoții - după cum ei înșiși, tovarășii-noștri-de-alte-naționalități aplicaseră, din 1948, "lupta de clasă" (în fapt: de-rasă), prin epurarea corpului didactic secundar și universitar, prin nepermiterea intrării la facultăți a fiilor de popi, de chiaburi, de proprietari de moară - ba chiar și de batoză?; li se confiscaseră cărțile - mai mult sau mai puțin ale lor, cumpărate, însă cele mai multe provenind din bibliotecile publice și particulare jefuite de ei, securiștii?; li se "furaseră" mobilele, covoarele, tablourile de maestri, furate-prin-confiscare-de-clasă de ei înșiși de la proprietarii *goi*, sau/și primite din depozitele Gospodăriei de Partid - adevărat: "cu bon"? În fine: fuseseră ei și băgați în închisoare, măcar pentru o oră și un sfert, pentru *adevăratele lor faptele* : abuzurile de tot felul, sub umbrela ocupanților ruși, pentru jafurile din patrimoniul național, pentru escrocheriile la care se dedaseră ei, cei avînd pâinea și cuțitul - la Comerț Exterior, în Administrație, la Cultură, la Externe - la Interne? Măcar pentru "înstrăinare de bunuri", dacă nu și pentru trădare națională?

Lamentațiile evreilor sunt absolut nemotivate, nerușinate. De mirare că încă nu au cerut despăgubiri, "restituiri" - și scuze (pentru crima antisemită de a-i spune unui evreu pe numele adevărat) din partea "celui mai antisemit popor din lume: românii", după afirmațiile unor evrei unguri, în frunte cu Profetul Minciunii și al Calomniei: Elie Wiesel.

Ca să scurtez: textul despre "Marele jaf sionist" publicat de Teșu Solomovici, în care harnicul publicist se dă de ceasul morții

să-i justifice, să-i explice pe făptașii securiști evrei deveniți tâlhari - nu explică nimic, ba încurcă mai mult lucruri și așa încurcate. Apărătorul face un imens deserviciu "evreimii", cum zice el. De-aș fi evreu l-aș ruga: «Lasă-mă așa, ne-apărat, vrei să mă înfunzi mai tare?» Fiindcă el, Teșu Solomovici, evreu și nu vreun *goi* "antisemit", a dovedit cu probe irefutabile, provenite, nu doar de la evrei în general, ci de la evreii care fuseseră slujbași credincioși ai Odiosului Organ, Securitatea - că, împotriva a tot ce melițează evreii *revizioniști* - (aceia care pretind că în România evreii ar fi ocupat, în Aparatul de Represiune... strict proporția pe care o reprezenta etnia evreiască din totalul populației) - adevărul este cel cunoscut, recunoscut și de coreligionarii lor normali: evreii au ocupat în aparatul de stat și de teroare un număr de posturi de răspundere mult mai mare, exagerat, disproporționat, nedrept de mare...

Prin "apărarea" sa Teșu Solomovici și martorii pe care îi citează, conștient sau ba, au contrazis teza... *violent negaționistă a evreilor* (încă o dată: acea că evreii nu fuseseră, proporțional mai numeroși în Organe decât românii); fiindcă adevărul este cel pe care îl cunoștea pe spinarea sa fiecare locuitor al RPR: după modelul URSS și cu ajutorul neprecupețit al consilierilor de la Moscova, ca și în celelalte țări sovietizate evreii au ocupat în aparatul de stat și de partid - mai cu seamă în aparatul de represiune și de teroare - o flagrantă disproporție etnică.

«Unde te întorci, dai numai de ei», spuneau românii "reacționari" (și, cum altfel: antisemiți!), în șoaptă, vreme de peste două decenii. «În justiție, în administrație, în cultură, în diplomatie, în comerț exterior, în miliție, în securitate...»

Atât de foarte, de prea-mulți, încât nu doar eu mă întrebam, ci și un evreu apropiat mie, aflat în secretele zeilor :

De unde Dumnezeu ieșisereră atâția (cifre neoficiale - și secrete, dar sigure - indicau cifra de peste un milion de evrei în România anulului 1945), dacă fuseseră masacrați 400.000 dintre ei, cum glăsuiește scrisul în piatră de la Coral și cum zbiară, în continuare escrocii de istorie și de morală, falsificatorul de adevăr istoric, cel care a dat numele unui Institut de Cercetări a Holocaustului, impostorul, filomaghiarul, ferocele antiromân Elie Wiesel?

Răspunsul poate fi găsit în (cvasi)blasfemia:

Așa cum Ieșua din Nașeret a îndestulat mulțimile doar cu cinci pâini și doi pești (chiar de-ar fi fost cinci pești și două pâini, tot minune ar fi rămas), așa congenerii săi au numărat cadavrele după aritmetica specială a holocaustologilor fără frontiere - aceea care a dat "400.000 de victime".

Spre slava Industriei Recuperărilor (nereciproce).